

Titel: I.

Citation: "I.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1876*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r02-shoot-chptrd1e8925/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1876*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Retskræftens Vedkommende skal foregaa ved Hovedtingstedet. Kun paa dette Tingssted vil der være et egentligt Kontor, hvor Protokollerne kunne opbevares, de fornødne Underjogelser anstilles og Attester samt Udskrifter meddeles. For at lette Befolkningen Besværet ved Indlevering og Afhentning af Tingslæsningsdokumenter er det imidlertid gjort Retskræfteren til Pligt ved de ordinære Retsmøder paa ethvert Tingssted i Kredsen at modtage Dokumenter, som indleveres til Tingslæsning eller Aflysning, samt efter Forudbegjæring at udlevere tingslæste og aflyste Dokumenter. — At Dommeren skal have Bolig ved Kredens Tingssted eller, naar Kredsen har flere Tingssteder, ved Hovedtingsstedet, maa selvfølgelig være den almindelige Regel. For saadanne Tilfælde, hvor særegne Forhold maatte gjøre en Afvigelse herfra ønskelig, er der tillagt Justitsministeren Bemyndigelse til at tilstede dette.

Om Bestemmelse af Tiden for de ordinære og overordnede Retsmøder gives der i § 30 og § 34 Regler henholdsvis for Kjøbenhavns Stadsret og de øvrige Underretter.

IV.

Særlige og ekstraordinære Retter.

Med Hensyn til §§ 35 og 37 kan henvises til de indledende Bemærkninger til dette Kapitel. Hvad angaar § 36, bemærkes, at ifølge en rent positiv Bestemmelse i Fdn. 28. December 1836 § 32 maa Regninger over de ved Strandingsstilfælde foranledigede Udgifter, som skulle gaa af det Hjærgede, fremlægges og forhandles under en Extraret, uagtet Afgjørelsen er henlagt til Administrationen. I Stedet for den saaledes paabudte Afholdelse af Extraret træder efter Udkastets § 35 et under Politimesterens Forsæde afholdt, behørig besjendigtgjort Møde, om hvilket nærmere Regler skulle gives ved Anordning.

V.

Almindelige Bestemmelser for Retterne.

I denne Undersøgelse er der optaget de saa Bestemmelser, som ere faldet enten for alle Retter eller dog for alle kollegialt besatte Domstole, nemlig angaaende Formandsforretningernes Vejrgelse under de bestilte Formands Forfald, Retsbogernes Indretning samt Retsferierne. De herom givne Bestemmelser behøve ikke nogen Forklaring.

Kapitel III.

Om Dommere og Retskrivere m. v.

I.

Om Dommere.

Om Betingelserne for at kunne blive Dommer gives der i §§ 41—44 Regler, der i alt væsentligt stemme med den gjældende Ret. Som Undtagelse maa dog først fremhæves den Skærpselse af Examinationsforordningen for Underdommernes Vedkommende, som indeholdes i § 41 2det Stykke, jfr. §§ 43 og 44 sidste Stykke med Hensyn til midlertidig ansatte Dommere og Sattedommere. Denne Forandring har man betragtet som en naturlig Konsekvens af den nye Ordning, hvorefter Underdommerne saa at sige udelukkende blive Organer for Retsplejen. Man har paa den ene Side anset sig for fuldt berettiget til at gaa ud fra, at den betydelige Formindskelse af Underdommernes Antal vil bevirke, at denne Skærpselse ikke vil volde Vanskeligheder med Hensyn til Besættelsen. Paa den anden Side maa man anse det for vigtigt, at der haves saa betryggende Garantier som mulig for en tilfredsstillende Løsning af den Opgave i Retsplejen, som tilfalder Underdommerne, i hvilken Henseende man ogsaa særlig maa fremhæve, at der bliver ikke saa Tilfælde, i hvilke ifølge Lovudkastene om Retsplejen Underdommernes Afgjørelser ere upaaanfælige. Af lignende Grunde kræver Udkastet ogsaa med

Hensyn til Dommerfuldmægtige noget større personlige Garantier end den hidtil bestaaende Ret, se § 45.

Deruaf fremhæves, at Bestillingen af midlertidige Dommere og Sættedommere i de Tilfælde, hvor den ikke meddeles af Justitsministeren, er henlagt til Landrettens Formand i Stedet for Amtmanden. Denne Forandring gaar i samme Retning, som man ogsaa i flere andre Henseender har fulgt, nemlig at overføre til Domstolene al den Myndighed vedkommende Retssagen, som ikke nødvendig maa være Regeringen (Justitsministeren) forbeholdt. At dette stemmer med Grundlovsforfatningen om Domstolens Uafhængighed, behøver ikke nærmere at paavises.

§ 46 hæder i Modsetning til den bestaaende Praxis, at Dommeret ikke blot skal aflægges af de faste Dommere, men ogsaa af midlertidig ansatte Dommere, Sættedommere samt Dommerfuldmægtige. Hvad angaar Edens Affattelse, er den i Christian den Femtes Lov foreskrevne Formular ikke svarende til de nu bestaaende Forhold og dethes kan betegnet paa saadanne Dommere, som ere egentlige Embedsmænd. Den fornødne Forandring kan efter § 46 fastsættes ved Kgl. Anordning.

§§ 47-51 danne et Hele, forsaavidt de alle omhandle Følgerne af en Dommers Pligtovertredelse eller af andet Forhold fra hans Side eller andre Omstændigheder, som komme i Strid med Dommerfaldets Krav og Forudsætninger. Medens de materielle Retregler herom ikke indeholde noget væsentligt Afvigende fra den gjældende Ret, har Udkastet derimod, hvad Formen angaar, under hvilken Spørgsmaal om en Del af disse Følger blive at afgjøre, skabt en ny Ordning, til hvilken der utvivlsomt er Trang, naar paa den ene Side Grundlovens Grundsatninger om Domstolens Uafhængighed af Regeringen skal opretholdes og gjenføres, men paa den anden Side dette ikke skal nødvendiggjøre en altsfor besværlig og til Forholdets Natur lidet svarende Fremgangsmaade. Disse Hensyn kræve nemlig, at der til Domstolene selv overdrages en Tilsynsmyndighed over Dommere, svarende til den, der af Regeringsmagten kan og bør ud-

øves over administrative Embedsmænd, men som ikke, i det Mindste ikke i alle Retninger, kan udøves af denne Statsmagt over Dommere, uden at træffe Principet om deres Uafhængighed, medens dog de Spørgsmaal, der afgjeres i Kraft af en saadan Myndighed, i Almindelighed ikke vilde egne sig til at blive Gjenstand for en egentlig Retssag. En lignende Vej er man ogsaa gaaet i de fleste andre Stater, hvor Grundlovens Anerkendelse af Domstolens Uafhængighed gjorde det nødvendigt at opgive den tidligere af Regeringen udøvede Myndighed i saa Henseende. Man skal særlig her nævne den østerrigske Lov af 21de Maj 1868 angaaende Disciplinarbehandling af Dommere samt deres ufrivillige Afstedgelse eller Forskytelse, hvilken Lov udkom til Gjenneførelse af en Grundlovsbestemmelse om Dommermyndigheden af 21de Decbr. 1867.

De Forhold og Omstændigheder, hvis materielle Følger og formelle Behandling ere Gjenstand for §§ 47-51, falde i tre Klasser, nemlig først Dommerens Dvertrædelser af egentlige Embedspligter, dernæst andet tilregneligt Forhold af Dommeren, som er i Strid med Dommerfaldets Forudsætninger, endelig saadanne indtrædende Omstændigheder, der ikke ere eller behøve at være Dommeren tilregnelige, men som dog ephæve midlertidig eller for bestandig Vetingelserne for at kunne være Dommer jfr. § 41, saafrem at han er sat under Tiltale for et vækørende Forhold, at han er blevet uvederhæstigt, at han paa Grund af Kands- eller Legemsuagthed bliver uskikket til at varetage sin Embede.

Dvertrædelser af Embedspligter paadrager efter Omstændighederne Dommeren Ansvar til Straf og Erstatning. De hidtil gjældende Regler herom lader Udkastet i alt Væsentligt bestaa uforandrede, se § 47 i Beg. Smidertid har man anset det for rigtig ved denne Leilighed at give Bestemmelserne i Stk. Kap. 13 om Embedsforbrydelser et noget større Anvendelsesomraade for Dommeres Vedkommende, end de nu efter rigtig Fortolkning kunne have. Paa Grund af det Forhold, der indeholdes i Stk. § 143, og hvorefter dette Lovbud kun kommer til Anvendelse paa For-

jommele eller Skjodesløshed, hvorfor Straf ej særligt er fastsat i Lovgivningen, bestaar der nemlig endnu ældre særlige Straffelove for visse Forbommelser af Dommeren, idet disse heller ikke ere medtagne paa Fortegnelsen i Stl.'s §§ 308-310 over ældre ved Straffeloven ophævede Bud. En Række saadanne, endnu bestaaende Bud optegnes i Nellesmanns Civilprocessens almindelige Del S. 199—200. Regle af disse ville vel af sig selv bortfalde under den nye Proces, idet de Forhold, som de raarne, ikke da længere ville kunne forekomme, saaledes f. Ex. Straffelovets i 1—5—19 om Straffen for den Dommer, der forsømmer at tilkalde Meddomsmænd i Drabsfager. Men det gjælder ikke om dem alle. Det maa nu erkjendes, at der ingen Grund er til at bevare disse ældre Bud, der som oftest ikke engang ville behøve at medføre nogen anden Straf, end om Forbødet bedømtes efter Stl.'s § 143, medens den sidste Bestemmelses mere elastiske Strafferamme dog naaar i bedre Overensstemmelse med Grundsetningerne i vor nu gjældende Strafferet end den i Reglen langt iuvorere Ramme i hine ældre Bud. Paa disse Betragtninger er Slutningsbestemmelsen i § 47 1ste Stykke grundet.

Det er imidlertid ikke enhver Overtrædelse af Embedspligt, der efter Lovgivningen medfører Straf for Dommeren. Er der kun Tale om Forsømmelse eller Skjodesløshed i Embedsforelse, fordrer Stl.'s § 143 for Dommeren som for alle andre Embedsmænd som Betingelse for Straffen enten, at Embedsmanden oftere skal have gjort sig skyldig dert, eller at der er udvist grov Forsømmelse eller Skjodesløshed. Men deraf, at Loven ikke fastsætter Straf for en Forsømmelse, der hverken er grov eller oftere gjentaget, følger ikke, at den nødvendigvis skal gaa ganske ubemærket hen. Der vil tværtimod ofte være Grund til at give Dommeren som enhver anden Embedsmand i lige Tilfælde en disciplinær Paamindeelse. Det er derfor kun en i Forholdets Natur grundet Regel, naar § 48 forudsætter, at der i saadant Fald kan gives Dommeren en Advarsel eller en Trettesattelse. Det Særegne ved Reglen i § 48 er Maaden, hvorpaa en

saadan Paamindeelse bliver at give, hvorom henvises til det følgende.

Naar en Dommer gjør sig skyldig i et Forhold, som vel ikke er en Embedsforbrydelse, men som gjør ham uærdig til den Agtelse og Tillid, som Dommerstanden forudsætter, f. Ex. i en almindelig grov Forbrydelse, kan han ikke længere være Dommer, jfr. § 49 1ste Stykke. Dette er naturligtvis gjældende Ret, Mønt Embeds Fortabelse kun som Straf er foreskrevet for egentlige Embedsforbrydelser. Ligeledes er det gjældende Ret for Dommere som for andre Embedsmænd, at Forhold, der sælle den for deres Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, kan medføre Afstedigelse med den Virkning, at den pensionsberettigede Dommers Pension bestemmes ved Lov i Henhold til Pensionsloven af 5te Jan. 1851 § 6 jfr. § 49 1ste Stykke. I begge Henseender opstaar der kun for Dommeres Vedkommende særegne Spørgsmaal med Hensyn til Formen for Afstedigelsen paa Grund af Reglen i Stl.'s § 73, at Dommere ikke kunne afsættes uden ved Dom. Endelig kræver Sagens Natur, at der paa Grund af slikt utilbørligt Forhold, naar det dog er mindre graverende, ogsaa kan indtræde mindre indgribende disciplinære Virkninger for Dommeren, f. Ex. Advarsel og Trettesattelse, jfr. §§ 48 og 49. Blandt saadanne mindre indgribende disciplinære Følger nævner § 49 ogsaa Unddragelse af Embedsindtægter paa bestemt Tid. Medens Straffeloven af 1866 ikke fjender denne Virkning som Straf, er der dog vistnok al Grund til at bevare den som disciplinær Forholdsregel ogsaa for Dommere, for at udfylde Springet mellem den blotte Trettesattelse og Afstedigelsen, naar blot Anvendelsen af den sker i Former, der sikre Domstolens Uafhængighed.

Endelig er det ligesaa stemmende med den gjældende Ret som nødvendigt efter de Forordninger, der stilles til Ansættelse som Dommer, at disse senere indtrædende Omstændigheder, selv om de ikke eller ikke umiddelbart ere Dommeren tilregnelige, maa medføre Afstedigelse eller Suspension fra Embedet. De Regler herom, som i § 50 Nr. 3 og 4 for-

udfættet, indeholde intet Nyt. Med Hensyn til Virkningen af en saadan Suspension i Henseende til Nydelser af Embedsindtægterne forbliver det ved de gjældende Regler, se Bl. 23. April 1813 og 14. Sept. 1830.

Godt angaar den formelle Behandling af de forskjellige i det foregaaende nævnte Spørgsmaal, er der ingen særlig Trang til nye Regler, forsaavidt Spørgsmaalet drejer sig om Straf eller Erstatning paa Grund af Dommerens Dvertrædelse af Embedsdygtigt. Godt Udfættets § 47 herom foreskriver, nemlig at Følgning til Straf sker ved en selvstændig Straffesag, og at Erstatningsansvar maa gjøres gjældende ved Paaanke, forsaavidt det ikke kan paafindes i Forbindelse med Spørgsmaal om Straf, er kun en Hjertagselse af, hvad der er Regel efter den gjældende Ret. Det Samme gjælder om den Regel, at Straf, naar den ej overstiger Boder, kan paalægges uden selvstændig Straffesag under Paaanke. At denne Regel kun er fakultativ, stemmer med Forholdets Natur. Sindes Sagen nemlig ikke klar, bliver en selvstændig Straffesag under de almindelige, fuldt betryggende Former en Nødvendighed. Det eneste Nye, som Udfættet med Hensyn til de her omhandlede Tilfælde har foreslaaet, er den Regel, at det under de samme Forudsætninger, under hvilke Straf kunde idømmes under Paaanke uden selvstændig Straffesag, heller ikke skal være en Nødvendighed, at en selvstændig Straffesag i almindelige Former anlægges, om end Paaanke ej finder Sted, men at en lettere og hurtigere Afgjørelse bør kunne træffes paa lignende Maade som i Paaanketilfælde. Dertil aabner den Ordning en Vej, som Udfættet af andre Grunde har indført til Afgjørelse af en Række af de her omhandlede Spørgsmaal, nemlig det af dømmende Myndigheder udøvede Tilsyn med Dommeren, se § 50 Nr. 1. Tilsynsmyndigheden behøves vel ikke for Spørgsmaal om egentlig Straf; men naar der af andre Grunde er Trang til den, er det naturligt at gjøre Brug af den ogsaa ved Straf i saadanne Tilfælde, hvor dette fra ingen Side kan have Betænkelighed, men tværtimod kan hjælpe til en let og hurtig Afgjørelse, hvor

denne er i Alles Interesse og i Overensstemmelse med det Princip, der ligger til Grund for hin Regel i Paaanketilfælde.

Er der Tale om Dvertrædelse af Embedsdygtigt, som ikke er af en saadan Værdighed, at den ifølge Lovgivningen paadrager Straf, er Straffesag selvfølgelig ogsaa udelukket. Anlægges en saadan, maa Dommeren frifindes. At tillægge Regeringsmagtens Organer Beskyttelse til i saadanne Tilfælde at anvende en disciplinær Paamindelse, maa erkjendes ikke at være i god Samklang med Domstolens Uafhængighed. For saadanne Tilfælde er der derfor Trang til at lægge en disciplinær Myndighed i dømmende Myndighedens Haand, hvorved paa den ene Side Domstolens Uafhængighed respekteres, uden at det dog paa den anden Side deraf bliver Følgen, at sligt Forhold maa gaa ganske upaagaet hen. Dette er saaledes det første Tilfælde, for hvilket Anordningen af en juridisk Tilsynsmyndighed er nødvendig, fordi der ikke gives nogen anden, principielt rigtig Vej, ad hvilken slige Afgjørelser kunde træffes, jfr. § 48.

Til en saadan Tilsynsmyndighed er der dernæst i de fleste Tilfælde Trang, naar der skal træffes Afgjørelse om Følgen af en Dommers usømmelige eller utilbørlige Forhold eller et Forhold, der endog forøfter eller tilintetgjør den for hans Stilling nødvendige Agtelse. Forsaavidt der herunder er Tale om Affættelse af Dommeren, og der ikke blot er Spørgsmaal om de i Slutningen af § 50 berørte Tilfælde, fordrer Grundloven en retslig Afgjørelse, hvorved erindres, at Grundlovens midlertidige Bestemmelse Nr. 3 vil miste sin Anvendelighed, naar nærværende Udlast bliver Lov. Er det Forhold, hvorefter Talen er, en Forbrydelse, vil der vel under Straffesagen ved Siden af Straffen efter den offentlige Anklagers Paastand tillige kunne gaa Dom for Embedets Forbrydelse, se Udfættet til Lov om Strafferetshjælp § 3, Nr. 6. Men foruden at det kan tænkes, at Spørgsmaalet om denne Folge, der ikke er Straf, af en eller anden Grund ikke er blevet paafjendt under Straffesagen, er denne Fremgangsmaade dog ikke anvendelig i alle her forekommende Afviklings-tilfælde. Føldestgjørelsen af Grundlovens Be-

stemmelse vil da kun kunne ske ad befoertige og unaturlige Veje (en civil Domsfag), hvis der ikke aabnes Adgang til at henvende sig til Domsmyndigheden som disciplinær Myndighed og derved faae Spørgsmaalet afgjort. Med Hensyn til de andre, mindre indgribende disciplinære Forholdsregler gjælder i denne Henseende det Samme, som ogsaa blev bemærket om Overtrædelser af Gæbeplygt, for hvilke Lovene ikke bestemmer Straf.

Hvad endelig Suspension af de i § 50 Nr. 3 omtalte Grunde angaar, er det vel saa, at Grundloven ikke udelukker administrative Myndigheder fra at anordne en Saadan; men det maa dog erkjendes at være naturligt, at Beslutningerne herom ere overladte til judicielle Myndigheder, og nødvendigt er dette ved den Afstedigelse, som omhandles i § 50 Nr. 4, da Grundlovens Bud omfatter enhver Afgjættelse med Dommerens Vilje. En almindelig borgelig Domsfag er imidlertid i begge Tilfælde en unaturlig Vej. Ogsaa her er der derfor Trang til at kunne faae Domstolens Afgjættelse som Udøvelse af en dem tilkommande Tilsynsmyndighed.

Med Hensyn til den nærmere Ordning af den Tilsynsmyndighed over Dommere, som det saaledes ser en Række af Afgjættelses Styk maa anses for rigtigt at lægge i judicielle Myndighedens Haand, har man anset det for rigtigt at gjøre en Adskillelse, efter som det, der foreligger, er af større eller mindre Betydning, — en Adskillelse, som ogsaa andetsteds er gjort, f. Ex. i den ovenfor nævnte østerrigste Lov.

Naar der nemlig blot er Spørgsmaal om at give en Dommer en Advarsel eller en Tretteskættelse for en Forseemelse, der ikke er strafbar, eller for et utilbørligt eller usømmeligt Forhold, der dog ikke kan siges at svække den Agtelse og Tillid, en Dommer maa have, maa det siges at være naturligt, at Saadant kan ske uden egentlig procesuelle Former, og at Beslutningen herom kan tages af en enkelt Mand, nemlig Formanden for den Ret, af hvilken Dommeren er Medlem, eller hvor denne Regel ikke passer, Formanden for den Ret, som han er underordnet, se herom § 48.

En Ret til at paaane flige Beslutninger

har man derhos ikke ment, at der kunde tillægges Dommeren, uden allfor meget at udsætte vedkommende Formands Autoritet for at svækkes. Derimod maatte der være Adgang for Justitsministeren til at gaa til Højesteret, naar hans Begjæring til Formanden for en Landstret eller for Københavns Stadsret om at advare eller trettefætte en Dommer var blevet afslaaet. Det gaar ikke an, at en underordnet Rets Formand er i Stand til at gjøre Justitsministeren ganske baabenløs i flige Tilfælde.

Et Spørgsmaal, der skal afgjøres, derimod af mere indgribende Betydning, nemlig i de Tilfælde, som opregnes i § 50 Nr. 1—4, gaar det ikke an at tage Sagen saa let. Afgjættelsen kan ikke lægges i Enkeltmands Haand, en virkelig procesuel Fremgangsmaade maa finde Sted, om end denne kan være mere fort og navnlig føje sig mere efter Domstolighedernes Krav end en almindelig Retsfag. Myndigheden til at træffe Afgjættelse om disse Spørgsmaal, for hvilken Udøstet forbeholder Betegnelsen Tilsynsmyndighed, lægger § 50 i Højesterets Haand for de ved denne Ret og ved Landstretterne beklædte Dommeres Vedkommende, til Landstretten (o: dennes Hovedafdeling, jfr. § 14) for Underdommerens Vedkommende. At dette er stemmende med den nye Retsorganisations Principer, behøver ingen nærmere Paavisning. Den procesuelle Fremgangsmaade ordner § 51 2det Stykke, der giver Retten saa fri Haand som mulig, da Tilfældene ere saa forskjelligartede, at en saaledes fast Regel vilde være ubensigtsmæssig. Medens der gaaes ud fra, at mundtlig Forhandling som oftest ikke vil behøves, naar det dog til Retten at anordne en Saadan, naar det findes hensigtsmæssigt. Med de her givne Regler kunne iøvrigt jævnføres Udøst til Lov om Strafferetsplejen § 414, der med Hensyn til det Retsmiddel, der kaldes Behæring, har lignende Regler. Den Paaanke af Landstrettens Afgjættelser i flige Tilfælde, der ikke kan udelukkes, indeholder § 51 sidste Stykke nærmere Regler, der ingen Forklaring behøve.

At Justitsministeren ved den offentlige Anklager maa kunne opfordre Retten til at gjøre Brug af sin Tilsynsmyndighed, er klart. Dette

ligger ligejæm indfor Justitsministerens Embedspligt, naar han antager, at et Forhold er tilstede, som begrunder Anvendelse af denne Rettens Myndighed. Men ogsaa uden en saadan Opfordring kan Retten gjøre Brug af den, med mindre der er Tale om Affædtigelse eller andet Dybt af Stillingen, i hvilket Tilfælde det vilde ligge ganske udenfor vor offentlige Rets Principer at lade Domstolene af egen Drift tage en saadan Beslutning, se § 51 1ste Stykke.

II.

Om Retskrivere.

Angaaende Retskrivers Beskikkelse, Ansvar for Embedshandlinger osv. gives der i §§ 52—54 Bestemmelser, som i det Væsentlige stemme med de i forrige Underafdeling om Dommere givne Forskrifter, dog med enkelte Forandringer, der svare til de efter den nu gjældende Ret bestaaende Forskjelligheder mellem de nævnte Embedsmænd. Særligt fremhæves, at § 54 opretholder den bestaaende Adgang til at suspendere og affædtige Retskrivere ad administrativt Vej.

III.

Om Retsbude, Stævningemænd m. v.

Af de her givne Bestemmelser behøve kun Reglerne i § 56 om Stævningemænds Beskikkelse nogen Fortklaring. Som det vil sees, har Udkastet i Modfatning til den nu gjældende Lovgivning, hvorefter der skal bestilles Stævningemænd for hvert enkelt Sagn, knyttet Bestillingen til Retskrebsene, hvilket medfører den Lettelse for Befolkningen, at denne kan henvende sig til hvem den vil af de for hele Retskrebsen fungerende Stævningemænd. Da det fremdeles maa ansees for hensigtsmæssigt, at Publikum i selve Rettens Lokaler kan finde Mand, der have Bemyndigelse til at fungere som Stævningemænd,

har man troet at burde naalme Adgang til Retsbudenes Benyttelse i hin Egenskab, saavidt det lader sig forene med deres Forhold til Retten. I Overensstemmelse hermed fastsætter § 56, at de ved Landsretterne, Københavns Stadsret samt By- og Herredsretterne ansatte Retsbude kunne benyttes som Stævningemænd for vedkommende Rets Omraade i det Omfang og paa den Maade, som Rettens Formand nærmere bestemmer. De Stævningemænd, som yderligere efter Justitsministerens Bestemmelse behøves, bestilles for hver enkelt Underretskreds af Landsrettens Formand. Herved er man isærligt gaaet ud fra, at Stævningemændenes Honorarer bør forhøjes saaledes, at det bliver muligt ad frivillig Vej at faae dertil egnede Mand til at overtage Besiddingen.

IV.

Om Løn, Dagpenge m. v.

Hvad angaar de ved Retterne ansatte Embedsmænds Lønninger, har man vel ikke misgjænt den store Betydning, en hensigtsvarende Ordning af disse Forhold vil have for den hele Reformens Gennemførelse, men man har dog maattet anse det for at ligge udenfor Kommissionens Opgave herom at stille Forslag. § 59 indskrænker sig derfor til at udiale, at de herhen hørende Spørgsmaal forsaavidt Udkastet ikke lader den hidtil gjældende Ordning uberørt, som ved Højesteret, fastsattes ved en loelig Lov, der træder i Kraft samtidigt med nærværende Lov, medens Bestemmelsen af de Beløb, der skulle tillægges Retterne til Bestridelse af Kontorudgifter og Lign., henvises til Finantsloven.